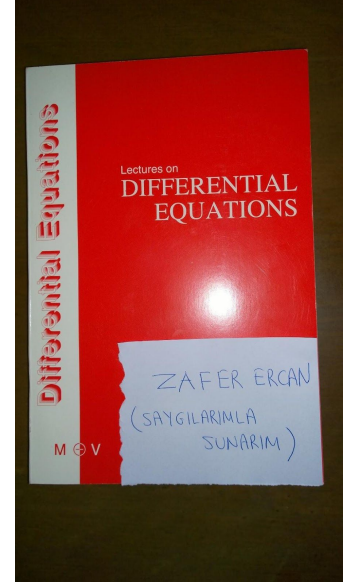
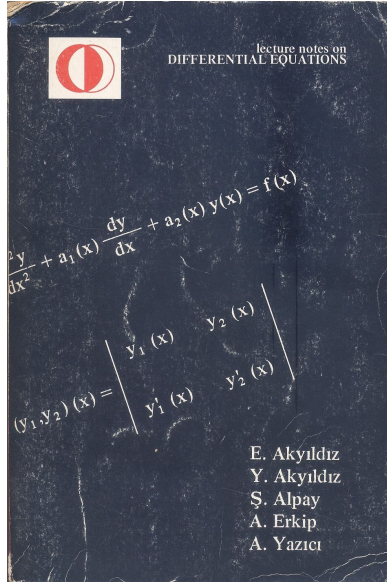

Teorem: Zafer Ercan bir intihalcidir.

İspat:

Gerçek: bahsi geçen kitap 1980 lerin başında değişik bölümleri o zamanki GENÇ odtü hocaları arasında paylaşılarak, birbirlerinden tamamen bağımsız bir şekilde yazılmıştır. İlerki yıllarda değişik format ve yazarlar altında yeni baskıları yapılmış olsa da orijinal ruhunu kaybetmemiş, ama artık o da biz yazarları gibi zamana yenik düşmüş olup "az bulunur kitaplar" listesinde yerini tam almışken aniden vuran bir piyango ile **Zafer Ercan** ın elinde yeniden dirilince hepimizi tekrar heyecanlandırmıştır. İşte bu "ölüyü diriltmek"e en güzel bir örnektir. Böyle bir dirilişi ancak Zafer Ercan yapabiliirdi. Kendisine olan minnettarlığımı facebook da şöyle ifade etmişirim:

"Hooop hop! Resimdeki bu Kırmızı Kitap bizim o orijinalindeki Mavi Kitapsa, Zafer Ercan'ın yaptığı tam bir intihal dir!

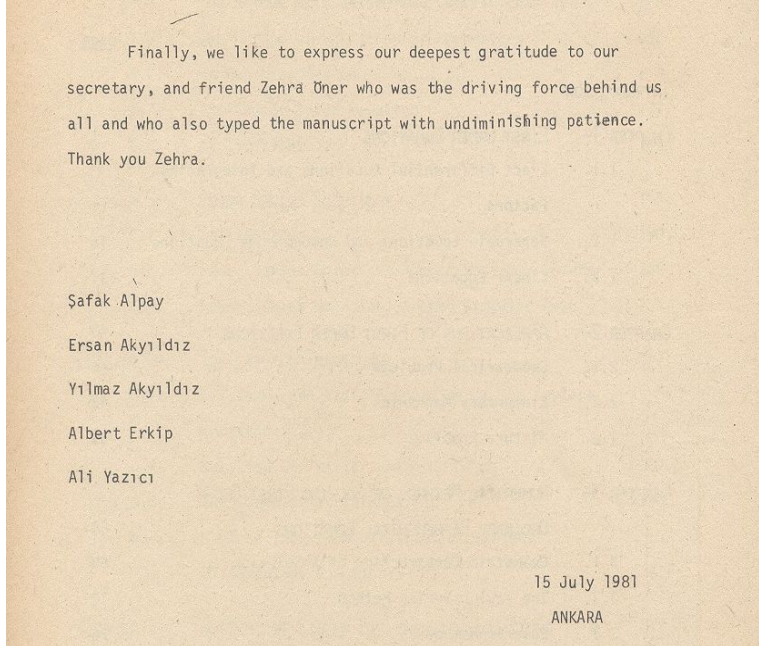
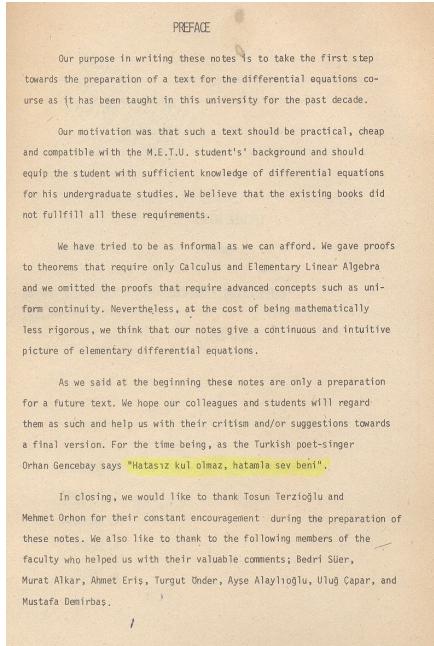
Laplace kısmını 1980 de taaaaa Libya Çöllerinden ben yazmıştıırım. Laplace a söz söyletmem arkadaşlar! Zorrr soruların sonuçlarını bile eklemiştim. Dün gece rüyamda hep Benghazi şehrinde dolastım durdum, yerle bir edilmişti. Demek ki Zafer Ercan 'ın Kırmızı Kitaba el atması, derler ya, 'ayan olmuş' bana. Hatırlatayım: Fellini ' **rüyalarımız gerçek hayatımızdır** ' demiştir. **Amarcord** filmi seyrederseniz maestronun ne demek istediğini anlarsınız. Benghazi nin merkezindeki italyanlardan kalma eski üniversite binasının harap olduğunu TV de görmüştüm, dün gece rüyamda acaba şehir dışındaki alaman yapımı üniversite binasına ne oldu diye meraklanıyordum. Libyayı mahvettiler. Şu an Suriye ye sahip çıkan Putin, zamanında Libya ya sahip çıkmadı, Putin e çok kızgırım. Kahrolsun eski goministler!

Devamla:

Birileri demiş ki: " O kitabın systems of diff equations kısmını ben de anlamamıştım..." Bazı arkadaşlar da Boyce & Diprima yı bizim şah-eserimize tercih ettiklerini yazmışlar. Hop dedik!. B & D pek teorik olmayıp, yani matematikçiler için iyi değildir, ama fizikçi ve mühendislere iyi gelebilir. Hatta bizim Kızıl Kitabın Systems kısmı o kadar teoriktir ki, yazarı (EA) bu kısmı yazarken kendisini tutamayıp çok ileri gitmiş ve bir de orijinal neticeye ulaşmış ve bunu çok sıkı refree edilen Journal of Arabian Nights.. yok ya yanlış hatırladım, doğrusu sanırım, Arabian Journal of Pure and Applied Mathematics de yayınlamıştır. Rahmetli **Cemal Koç** bir defasında bu Kırmızı Kitap tan övgüyle bahsedince ben de şaşırılmıştım. Sonradan "*Laplace dan dolayı olmalı*" dedim, elbette...ne de olsa o kısmı ben yazmıştım!!.. Bence eskidi o kızıl kitap. Rafa kaldırılmalı. Son modelini **Zafer Ercan** hoca yazmalı. Öyle bir durumda ben Laplace ve BVP kısmını daha modernce yazmaya yardıma hazır ve vezirim. İstenirse Series Solutions kısmını da yazabilirim, para mara da istemem hani, ismim de yazılmasa olur, yeter ki türk matematiğine bir katkımız olsun, ama türkçe olsun."

Son olarak:

Önsöz deki orhan gencebay dan "*hatasız kul olmaz, hatamla sev beni*" ilavesi albert erkip tarafından akıl edilmiş olup kitabımızı sempatik ve kalender göstermeye yönelikse de 1980 lerden beri memleketimizin kültürel, entelektüel, sosyal ve politik değişmelerine de bir belge teşkil ettiğinden lütfen bu kitaba sadece bir matematik kitabı olarak bakmayınız! Şayet sadece öyle olsaydı bugün Zafer Ercan ın elinde bile bir diriliş yaşayamazdı. Demek ki güzel şeyler kaybolmazlarmış!...

Kitabımızın Hikayesi Őu web sayfasıyla 36 sene sonra yeniden karŐımızda:

http://www.aktifmedya.com/2016/07/siyaset/rektor_adayi_intihalci_cikti-7080.html

haydaaaa...anlaŐılan, vazifesini baŐarıyla gerçekteŐirdikten sonra bu web sayfası internet den kaldırılmıŐ...

Turgut ve Albert Ersan Akayıldız'ın sınıf arkadaşlarıdır. Őüphelerim bundandır... Albert bu kitabın bir yazarı Turgut da kızanıdır. Bu kitabın intihal damgasını yemesinin tek nedeni olsa olsa Orhan Gencebay' ın "*Hatasız kul olmaz, hatalarımla sev beni*" cümlesinin Albert tarafından kopyalanmıŐ ama karşılığında Orhan Baba ya telif parası ödenmemiŐ olmasıdır. Bu kitap başka bir Şekilde böyle bir ahlaksız saldırıya uğratılamaz! Aksi kasıtlıdır, politiktir, bilimsel olmayıp hiç bir akademik ve etik terbiyeye de uymaz! 36 senenin ardından ancak Şimdi bu intihalin farkına varılmıŐ olup bunun da odtü rektörlük seçimlerine denk getirilmesi manidardır. Bu arada Akit Albert'in ismini açıklamayarak esas intihalciyi gizlemiŐtir. Ersan' nın kitap daki katkısı en sırfı, pure, abstract ve cebirsel kısım olup öğrenciler tarafından çok kazık bulunmuŐ ve sevilmemiŐtir, rahmetli cebirci abimiz **Cemal Koç** tarafından ise "*çok orijinal ve en favori kısmım*" denilmiŐ ama 2003 den sonra sırf bu Lineer Sistemlerin EA tarafından böyle değışik, kazık mı kazık ve anlaşılmaz yazılmıŐ olmasından dolayı bizim kitabımızın terkedilip Boyce & Dprima ya geçildiğini **Ali UlaŐ KiŐisel** den yeni öğreniyoruz. Albert' in Gencebay kinden sonra olsa olsa en intihalli kısım benim yazdığım Laplace DönüŐümü olabilir. Ben onu 1980 de Kaddafi nin Libya çölllerinde yazmıştım, başıma güneŐ geçmiŐ olabilir, bknz ilişikteki resimler:

[id=5666743843925010529&authkey=Gv1sRgCPHZtczp8NiP4AE](https://picasaweb.google.com/lh/sredir?uname=yilmaz.akyildiz&tag=ALBUM&feat=email)

<https://picasaweb.google.com/lh/sredir?uname=yilmaz.akyildiz&tag=ALBUM&feat=email>

Şimdi hatırladım, problemlerini değışik kitaplardan araklamıŐ ama cevaplarını da kendim çözüp eklemiŐtım, (lisans seviyesindeki klasik konularda sorular da klasiktir, belki bazı rakamlar değışiktir, ve her kitabın sorular kısmı 5 aşağı 5 yukarı benzerdir). O kitabın başka kısımlarının problemlerinin cevabı yoktur. Dolayısı ile öğrenciler en çok benim yazdığım kısmı beğenmiŐlerdir... (kendilerine güvensizlikten olmalı, sonucu belli olan problemleri sever öğrenciler). Benimkinin aksine Albertin yazdığını "*Varlık ve Teklik Teoremi*" öğrencilerce en az okunan ve Ersan ın kinden sonra en az sevilen kısım olmuştur. Belki bu yüzden Akit Albert e nakit vermemiŐtir.

O kitap memleketin matematik eğitimi tarihinde pek çok üniversitede pek çok hoca ve öğrenciye yoldaŐ olmuş, hem sevilmiŐ hem nefret edilmiş ve Őu Őarkıya da ilham kaynağı olmuştur:

<https://youtu.be/FttJGi9Drms>

Dikkat Dikkat!:

Bendeki orijinal ilk baskıyı, Collector's item, Rare Books olarak açık artırmaya çıkartıyorum. (Ancak belki bu şekilde bu kitaptan 5-10 krş kazanabileceğim). İlk açılış fiyat teklifini Zafer hocadan bekliyorum. Yeni baskıların aksine orijinal olanın sayfaları Nazım ın "saman sarısı" dediği renkte ilaçsız yapraklardan müteşekkil olup o eski kitapların dışı verdiği nahoş kokular salmaktadır. Azizim, bugün postadan ODTÜ mecmuası çıktı, bir açtım acayip kimyasal kokuyor, bir tinercinin eline geçse eminim sayfalarını yalayıp yutar. Bizim kitap ise sanki samanlık kokuyor. Ve insanın aklına Halimeyi de getiriyor: <https://www.youtube.com/watch?v=Zs7aYDC1v9g>
Açık artırmayı kızıştırmak için Laplace Kısmını yazarken yaşadığım Libya Çölleri Hatıratlarım basıldığında imzalı olarak kitabın yanında hediye edeceğimi de burada taahhüt ediyorum! (nasıl ama osmanlıcam, gelecek nesillere hazırlık yapıyorum da...)

1980 de Libyada mühendis olacaklara hocalık yapıyorum.
Dif. Denklemler, Lineer Cebir ve Kompleks Analiz veriyorum.

Notları idareye teslim ettikten hemen sonra elinde bıçak bir çocuk ofisime geldi. Hiç renk vermedim, dik durdum. Şaşırdı. Nedir derdin dedim. Notu düşük gelmiş. Buyur kağıdını sen kendin oku veya bir başka hocaya okut dedim, utandı ve gitti, özür dilemedi. Maalesef biz doğululara özür dilemek ve hatasını kabul etmek öğretilmez. Büyük eksikliğimizdir. Batı da istersen adamı öldür yeter ki "özür dilerim" de. Neyse, sonradan bu öğrenciyle ben dost oldum. Resimler çektirdik:

En soldaki kendisidir. Dikkat ederseniz bu gençlerin her birisi biraz Kaddafi yi andırır, aynı çehre aynı saç.

Bunlar şimdi 50 lerinde insanlar.

Bir tanesini seneler sonra 1982 de varşova da enternasyonel otelin lobisinde güzel kızlarla pazarlık yaparken yakalamıştım, (ben dünyanın en güzel kızlarını moskova ve varşova da gördüm). Kaddafi yazları genclerin cebine para koyardı, gidin avrupada, daha ziyade kominist ulkelerde, kurtlarınızı dökün diye. Nitekim linç edilirken Kaddafi "*evlatlarım ben sizin babanızım, bunu bana nasıl yaparsınız?*" derken söylenenlere göre seçim kampanyası için Kaddafi den büyük paralar almış fransız puştı Sarkozi nin özel elemanları kaddafinin gtüne kazık sokuyorlardı... hiç bir insan bu şekilde gaddarca öldürülmeye layık olamaz. Ama batının elinde doğu can verirken demek bunlar olabiliyor. Libya Kaddafi yi bugün mumla aramaktadır. Irak da gözler onunde

bu yazıya eşlik eden resimler:

[id=5666743843925010529&authkey=Gv1sRgCPHZtczp8NiP4AE
&feat=email](https://www.picasaweb.google.com/albumcreator/gallery?albumid=5666743843925010529&authkey=Gv1sRgCPHZtczp8NiP4AE&feat=email)

<https://picasaweb.google.com/lh/sreDIR?uname=yilmaz.akyildiz&target=ALBUM&>

fatih altaylı yazdı
selahittin duman da yazdı
şimdi de sıra bende

(fatih asla olamaz ama selo benim en büyük rakipim)

isteyen onların kaddafi yazılarını
bu mesajın sonundaki linklerden okuyabilirler.
fatih le selo düşündüklerini, duyduklarını
yazdılar. elbette aramızda fark olacak, hem de
büyük fark:

ben yaşadıklarımı ve gördüklerimi yazacağım:

senelerden 1979:

ankara odtü de çiçeği burnunda hocalarız.
aydın, ben, ersan askerliklerimizi önceden
yapmışız. şafak ise ankarada yedek subay,
ara sıra üniforması ile okula da uğrar.

(1. resim).

bir sonraki evliliğimi yapmam için para gerekiyor, ilerki yıllarda kızlarımın annesi olacak müstakbel gelin (o da 1. resimde var, bir de çankaya dan ev almak ister. artı bir de anamız Nahide var bizden emekli; kısacası para yetmiyooooor.

petrol ülkelerine iş müracaatında bulundum. arabistan ismini duyduk da Libya ismi o kadar bilinir değil. çok kısa bir süre sonra Libya dan telgraf geldi:

"*derhal atlayın uçağa gelin*" diyorlar.

bölümün üst kat koridorunda telgrafı bizim aydın a gösterdim. ertesi sabah aydın "*haritadan baktım, afrikanın kuzeyinde, mısır la tunus arasına, fena bir yere benzemiyor*" dedi ama siyasi haritası hususunda o da bir şey bilmiyordu. Kaddafi ismini dahi duymamıştık henüz.

Eylülde ben ODTÜ den izin aldım, mehmet orhon bölüm başkanı, tosun da dekanı. THY nin Benghazi sefer isimli uçağı ile ben istanbuldan kuzey afrikaya uçtum. elimde Kaddafinin yeşil kitabının türkçesi, Libya konsolosluğundan vize almaya gittiğimde vermişlerdi, ama veren biraz okumuş olduğu belli memur pek de üzerine almayacak şekilde, sanki mecburiyet den elime tutuşturmuştu dışı yeşil

renkli kitabı. uçakta okurken kitabın içeriğinin Mao nun kırmızı kitabından araklandığı belliydi. eh o zamanlar bu kadarcık okumuşluğumuz da vardı bu hususlarda. yutmadık yani.

Uçakda izinden geri dönen işçilerimiz vardı, onlara sorular sordum yaşamları hakkında, kendilerinden öğrendiğim ilk arapca kelimem "şükran" oldu, meğerse teşekkür demekmiş. onu dahi bilmiyormuşum...

ilk geceyi köhne bir otel odasında geçirdim, ama sonradan gördüm ki aslında o otel, limanda rus teknisyenlerin kaldığı otelden sonra en iyi olanı. hava nemli, sıcak, berbat dı. odamda klima yoktu. bir an kafamdan "yahu ben burda ne yapıyorum, ne arıyorum?" sorusu geçti.

ertesini gün üniversiteden birileri minibüsle beni aldı ve şehir dışındaki yerleşkeye götürdü. şahane yapılmış bir bina, modern ve kullanışlı, almanlar yapmışlar büyük paralar karşılığında. 3. katı yabancı hocalara tahsis etmişler, herkesin bir çalışma odası, bir yatak odası bir de tuvalet banyosu var. küçük de bir balkon. klima yok. henüz okul açılmamıştı, yerleşke sakindi, öğrenciler de yoktu. aynı, ilk gün öğleden sonra dışardan marşlar gelmeye başladı:

"abdul şaabiye cemahiriye...abdul şaabiye cemahiriye...". dediler Kaddafi üniversiteyi ziyarete geldi, haydaaa herkes hurrrraaaah dışarı. derhal aşağı indim, Muammer önde arkasında en fazla 25 şak-şakcı, sloganlar atarak şöyle bir gezip gittiler. Yeni hocalarla tanıştırıldı Muammer, el sıkıştık o kadar.

yemekler kantinden beleş veriliyor ve her yemekde mutlaka et var. meyve suları isviçre patentli, bol bol etli pilav, üstüne acılıcı acılı soslar. biz yabancılar "abiya" istiyoruz "beyaz" demekmiş, yani bibersiz. aramızda bol bol mısırlılar, hintliler ve pakistanlılar var. Onlar bayılıyorlar acıya, libyalı hoca ve öğrencilerle birlikte onların yedikleri sanki ağza düşmüş atom bombası. o derece acılı.

demek istediğim: kaddafi okuyan öğrencisine her şeyi beleş veriyor:

yemek, yatmak, kitap defter, külliye beleş.

ama öğrenciler hayatlarından memnun

değilleeeer...

esnaf da memnun değil, zaten esnaf kalmamış ki, bir kaç ay önce bütün dükkanları millileştirmiş ve sahiplerini devlet memuru yapmış Kaddafi. daha önce de bir gecede parayı değiştirmiş, çuval çuval paralar milletin elinde kalmış.

bir defasında bir dükkanın tezgahından içerde satın almak istediğim bir şeyi gösterdim, adam bana satmadı. nerdeyse beni kovdu. yabancılara kızdığı belliydi, ama aslında Kaddafi ye kızgınlığını Libyalıdan çıkartamayacağı için ben yabancından çıkartıyordu. kısacası, ne öğrencisi, ne esnafı, ne üniversitedeki memuru ve hocası Kaddafi den memnun değildi. ciddiye almıyorlardı kendisini ve bir an önce devrilmesi için günlerini sayıyor oldukları belliydi.

tam o sıralarda da Kaddafi her gece tv ye çıkıyor ve konuşuyor da konuşuyordu. bağıırıyor, çağırıyor, ateşli ateşli nutuk atıyordu. ama tv ye pek bakan libyalı da yoktu. ertesini gün arap hocalara Kaddafinin geçen akşam neler yumurtladığını sorduğumuzda, dedikleri, örneğin *"muhammed yüzyıllar önce yaşadı (doğru), dünya artık eski dünya değil (yanlış mı?), şimdi benim doğruyu bilen, muhammedi karıştırmayın bu işe, ben ne diyorsam ona bakın"* gibi söylevler.. para değişiminden sonra da ona hiç güvenmiyorlar. O nun din ve muhammed aleyhtarı konuşmalarından sonra daha da çok muhammede sarılıyor olmalılar. o zamanlar kaddafi için Libyalılar şunu derlerdi: *"o bir karpuz gibidir, dışı yeşil içi kırmızı"* (yani gominist). nitekim o seneler kaddafi rusya ile işbirliği içindeydi ve Libyada pek çok rus mühendis ve teknisyen vardı. fakat kaddafi onları

tecrit etmiş, limanda kendilerine mahsus konforlu bir otelde kalırlardı.

kısacası Benghazi de ben Kaddafiyi seven tek bir kula rastlamamıştım. durun durun, sözümü geri alıyorum: sadece bir türk hocadan başka: (artık rahmetli) Yurdakul Ceyhun. Kendisinden odtü de elektrik devreleri dersini almıştım, hatırladı beni. ben de az inek değildim, o elektrik devre hesaplarını pek de iyi yapardım. Yurdakul hoca da ben gibi ODTÜ den gelmiş, gelirken bağdat caddeli muhterem annesini, eşi Deniz i ve iki çocuğunu da beraberinde getirmişti. ilerki aylarda onların evi benim için bir aile yuvası haline gelecekti. yurdakul solcu olduğu için Libyalılara karşı Kaddafi yi savunur, ona söz söyletmezdi. Yurdakul Ceyhun türk diline meraklı bir insandı, dilde yenilikçiydi. ilk türkçe Çizgeler (Graph) Teori kitabını yurdakul ceyhun yazmıştır. Bana de söylemiştir o zamanlar: *"yılmaz bu konu ilerde çok mühim olacak, bu konuya girsene!"* ne yazık ki ben o kış ODTÜ hocalarıyla beraber yazmaya başladığımız Diferansiyel Denkelmeler in Laplace kısmını ve bir önceki yaz Trabzonda bir Nato Konferansında verdiğim kısa Matematiksel Fizik (gauge teorisi) dersimin notlarını, Erdal İnönü nün tavsiyesi doğrultusunda, yazmakla meşguldüm. ilk bahar da gelince havalar çok ısındı ve ben de yurdakul hoca da iyice cıvımiştık. şu an Çizgeler

Teorisi bilgisayar mühendisliğinde çok mühim ve ayrıca matematiğin de en baba konularındandır, türevsiz, integralsiz olduğu için de pek zordur...

tesadüfe bakın ki aynı sene önceden odtü de çok çalkantılı rektörlük yapmış sağcı (faşist lakaplı) **Hasan Tan** da bizimle Benghazi de aynı okulda hoca olmasın mı? tenakuza bakarmısınız? hasan tan Libya Sosyalist Cumhuriyetine sığınmış. pek sakindi hasan tan. suçlu bir kedi gibiydi uzaktan bakıldığında. pek etrafta görmezdim. ayrı görüşte olduğumuzdan yaklaşmazdı bizim takıma.

matematik bölümü yoktu, ben mühendislerin bütün matematik derslerini veriyordum. dekanımız İTÜ makinada eğitimini yapmış ve orta sınıf bir türk bayanla evlenmiş acayip bir Libyalıydı.

O da sistemin bütün imkanlarından faydalanır (seyahatler, bol paralar, büyük evler, arabalar vs) ama Kaddafiyi de biti kadar sevmezdi. yani kısacası çok büyük bir nankörlük yaşanıyordu daha o zamanlar bile o memlekette. bu arada benim aylık maaşım 1,000 dolar civarındaydı ama yurt dışına döviz çıkartma zolukları da vardı, para transferi kolay değildi. ama yine de mümkündü.

ekonomisi yoktu Libyanın. devlet italyadan, çinden, korenden, japonyadan, almanyadan aldığı

malları gemilerle getirir devletin dükkanlarında ucuza satardı. ama sıra vardı. bazan yumurta için bile sıraya girerdik. yani çalışmayan bir sistemdi ama fiatlar ucuzdu.

öğrencilerim hiç de fena değildi. en göze çarpanı mısırlı bir mühendisin kızı, Cihan isimli çok güzel bir kızdı. Cihan Sedat gibi gururlu ve asil duruşluydu. Libyalı gençler ona ancak uzaktan bakabiliyorlardı. öğrencilerden ben hiç aptalına rastlamadım, hepsi zeki ve iyi ingilizceliydiler. kızlar elbette daha çalışkan ve akıllıydılar. ne yazık ki bazıları erken evlendirilmişler, çoluk çocuk sahibi olmuşlar, gelip bana bazan dert yanarlardı: *"iki çocuktan sonra kilo aldım, bizim herif benim yüzüme bakmıyor artık, her hafta sonu maltaya kaçıyor"* gibi hikayeler dinlerdim.

yazları kaddafi öğrencileri avrupaya gönderirdi. 1982 de suudi arabistanda çalışırken varşovadaki matematik konferansına gittiğimde lüks otellerin etrafı Libyalı gençlerle doluydu. ben hayatımda en güzel hayat kızlarını varşovada görmüştüm o zamana kadar, (ondan sonra 2000 lerde moskova da da benzer güzelliklere rastladım yabancıların kaldığı otellerde).

kısacası ben Benghazi deyken, hayat bir Libyalı

için ekmek elden su gölden gibiydi, ama kimse buna rağmen mutlu değildi.

zamanında robert kolejde de ingilizce öğretmenliği de yapmış yaşlı bir amerikalı da bizimleydi. ajan olduğu apaçıktı adamın, çok da diplomatik birisiydi. bana bir gün mühim bir söz söylemişti: "*bu araplar asla türkiye gibi olamazlar, çünkü türkiyenin geçmişinde büyük bir devlet tecrübesi var*".

Görüyoruz bugün bile hala araplarla aramızda asırlar var. yani amerikalı bu daim de haklı...

etrafta pek çok filipinli hemşire vardı, bayan olarak sadece onlara "*o gözle*" bakabiliyorduk. ama buluşmak pek kolay değildi. bir de polonyalı erkek doktorlar çoktu. birisi vardı ki hiç unutamam. içki satılmazdı Libyada. elbet yabancılar evlerinde üzüm suyundan şarap yaparlardı, en güzel şarabı da bu polonyalı doktor yapardı ve o tam bir hayat virtiozuydu bu kerata. Yurdakul hoca da şarapçıydı, ama her nedense onun şarapları benim başımı ağrıttırdı. sanırım sülfürünü veya kükürtünü iyi ayarlayamazdı.

sağ olsunlar, yurdakul - deniz çiftiyle birlikte Libyanın kuzeyinde epey bir seyahat yapmıştık. en güzel gezimiz de Tripoli üzerinden güneyde

Tuwarek lerin ülkesi **Ghadames** e olmuştur. İşde orayı anlatamam. yukarda linkini verdiğim sayfaya bir kaç resimler koyacağım. Tuwarekler acaip güzel yaratıklar, fizikce de insanca da. **Ghadames** deki kum tepeleri dünyanın en güzelleridir. Yok daha güzeli başka yerlerde. örneğin Suudi de yoktu öyle güzel kum tepeleri.

Son bir hatıramı da yazmadan geçemeyeceğim: nisan - mayıs ayları. canım iyice sıkılmış, günler geçmek bilmiyor. kararımı vermişim: ayrılacağım sömsetre sonunda ve geri dönmeyeceğim. tam da o günlerde amerika ile Kaddafi bir kapıştıllarki sormayın. amerika Libyayı vurdu vuracak. bir pazar (cuma) günüydü, uzun bir yürüyüşe çıktım deniz kenarı boyunca. bir saat kadar uzaklaşmış olmalıyım. ufukta hareket eden insanlar gördüm. hayaletler gibiydiler. sanki halüsinasyon görüyordum. yaklaştım, yaklaştıkça daha bir belirdi insanlar. daha da yakına geldiğim de kulaklarıma inanmadım: duyduklarım teksas ingilizcesiydi. erkekli kızlı genç bir gurup çölde voleybol oynuyordu. kızlar sarışın, erkekler besili. coniler yani. dona kaldım o sıcakta. olacak bu ya, bir ara top benim tarafa kaçtı ve sarışın bir dilber topu almaya benim tarafa koşunca hemen yaklaşıp: "*sizler kimsiniz, buraya nereden geldiniz?*"

dediğimde, baktı ki bayan benim lisan kaliforniya dan, amerikalı sandı beni elbet bu sarışın (aptal) bayan ve "*biz GI lari (yani askerleri) hafta sonu eğlendirmek için Houston dan buraya geldik*" demesinmi? (yani aynen size bir önceki mesajımda yazdığım biz mehmetçiklere dansözlü moral gecesi gibi bir şey, hani dansöz en son külotunu çıkartınca o anı heyecanla bekleyen biz kısa dönem mehmetçikler aşka gelip keplerimizi sahneye fırlatınca ertesi gün komutandan fırça yemiştik, çünkü meğerse o kepler bizim namusumuzmuş, ama amerikalılar için durum farklı, bunların ki tek-e-tek, yani her askere bir bayan). Devam ettim soruma: "*siz buranın hangi ülke olduğunu biliyorumsunuz?*". Kız: "*noooo, uçakla geldik, şu ilerde amerikan üssü vardır, oraya indik, ve yarın geri uçaacağız*".

işde arkadaşlar benim dünyamın 180 derece değiştiği an o andır. o sarışın kız benim bütün hayatımı bir anda değiştirmiştir ve ben o andan sonra bir daha eski saf halime dönememiştirim. ben o günden sonra bu hususlarda, yani devletler arası politika konularında asla fikir yürütmem, beyan etmem ve o hususlarda hiç bir şeye de inanmam. elbet bir gün Suriye hatıralarımı da yazacağım. orada da Şamı ziyaret eden bir rus heyetine karşı ayak üstü oynanan ali-cengiz oyununu gözlerimle görünce, artık tamamen pes

etmiş ve bre süphan allah demiştirim.

sen, kaddafi, ve amerika, bir taraftan bütün dünyada nerdeyse harbe gideceksiniz gibi hava yaratın, diğer taraftan sen kaddafi limandaki lüks otelde rus ları ağırla, sonra da Benghazi nin hemen yakınındaki çölde amerikan üssüne yer ayarla. unutmayalım: o zamanlar soğuk harp bütün şiddeti ile devam ediyor. şimdi artık ben bu hayatta bu hususlarda hiç bir şeye inanabilirliyim?... sümme haşa!

netice olarak: bunlar benim konum değil. kafam da basmaz. ilgilenmem de. sadece başımdan geçenleri ve gördüklerimi, yaşadıklarımı yazıyorum.

ben Saddam ın ülkesinde de bulundum, baba Esadın suriyesinde de, mollaların iranini da gezdim bir zaman. irak ve suriye korku devletleriydiler. ama ne mollaların iranın da veya kaddafi nin Libyasın da öyle bir korku havası yoktu. kaddafi yi ciddiye almıyorlar, bu çılgınlığın fazla uzun sürmeyeceğini umut ediyorlardı. ortada mutsuzluk vardı ama insanlar titremiyorlar, mutsuzluklarını da belli etmekten çekinmiyorlardı. Kaddafi de bunu biliyordu. yine de o bedevilerin iyi yasaması için, medeniyete yaklaşmaları için az şey yapmamıştır kaddafi. ben bu hususta yazmayayım. Hugo Chavez soyledi dün, selahittin

duman da uzunca yazdı. bizden bir kaç başka yazar da yazdı bu hususlarda. haklarını yemeyelim.

amerika ne yaptı: ajanlarıyla Libya halkının psikolojikman gerçekleri görmemeyi ve kaddafiyi sevmemeyi senelerce işledi. şimdi meyvelerini topluyor. aynı şey suriyenin başına da gelecek.

bu yaşananların halklarla hiç bir ilişkisinin olduğuna ben inanmıyorum. aynen ilk gördüğümde 25 kişilik şakşakcısı vardı kaddafinn peşinde üniversiteyi gezerken, benzer 25 kişiyi sen sal sokağa bağırırsınlar kaddafiye karşı, sen de onu destekle, sansınlar bütün Libya halkı yollarda kaddafiye karşı.

bu oyunu batı çok güzel oynuyor. suriyede de oynayacak. acaba bize sıra gelecekmi?

beni ilgilendiren bu,

bana ne şamın şekerinden, arabın yüzündenden.

şayet kaddafi kendi yaptıklarını değil de diğer arap ülkelerindeki şeyhlerin ve kıralların yaptıklarını yapsaydı bugün ölmüş olmazdı.

kaddafi millete bedava eğitim, araba, maaş, yurt dışı seyahat, kredi verdi. gençleri batıda okuttu. (evet ailelerini "rehin" aldı dediler çocuklar geri dönsün diye, ama kimsenin bundan şikayetçi olduğu yoktu, zaten öyle de bir durum yoktu, herkes evinde barkında rahattı ama

anlaşılamayan bir mutsuzluk içindeydi. Batı psikoloji işini iyi bilir..).

kaddafi bir şey daha yapmadı: libyalılara hacca veya umreye gitmek için ne para verdi ne de bol kepeçeden vize. ama kendisi arada bir show yapmak için ve suudi kiralık ailesi ile dalga geçmek için hacca giderdi... evet kaddafi libyalıları hacca göndermeye pek gönüllü değildi. batıya gitmeleri için gençlere para verirken, hac için onlara para vermedi. "*muhammed eskidi, şimdi peygamber benim, ben ne diyorsam ona bakın*" dedi. bunları yapmasaydı da halkını cahil-cühela bıraksaydı bugün hala hayatta ve kral koltuğunda oturuyor olurdu.

kendi "*çılıgın*"lığının kurbanı oldu.

bana ne...?

yani benim için:

ne şamın şekeri de ne de arabın yüzü!

Ama yine de eklemeliyim, nankörlük bana yakışmaz:

Müstakbel eşimin Çankaya da istediği daireyi

kendi çehiz birikimi artık benim Kaddafi den

kazandığım para ile satın aldık.

daha sonraları:

ben kuzey irak dan, bugunku kurdistan, iki defa arabamla gectim, saddam zamaniydi, sakin ama bastirilmis bir havasi vardi.

türkmenler de sindirilmisti. herkes korkuyordu, suriye de oyleydi.

ama libyada istersen baskanla dalga bile gecerdin, rahmetli zaten alay konusuydu, o aksam tv de dedikleri ertesi gunun fikralariydi, cereziydi. o halkini ciddiye almaz "*çöl bedevileri, sizi adam edecegim*" derdi, halk da hem kizar hem gulerdi. kicina sopa sokularak katledilmesine benim gonlum hic el vermedi. bizim evde 3 gun nerdeyse yas tutuldu, bilmeyerek, sonradan farkettiler ki bu olay ikimize de cok koymus. geceleri uyuyamadik. bir gecede rus tv si kaddafiyle calismis dr, muhendis, hemsire, ev bakicisi kisilerle canli yayin yapti, hatta kaddafi karsisinda dansozluk yapmis balik etli esmer bir rus guzelini de arabesk muzikle oynattilar, nesrin topkapi ile yarisabilirdi vallah, herkes "*o bizim babamizdi*" diye goz yasi dokuyordu. biz de fena olduk. kisacasi kaddafinin katli bizim evde cok derin yasandi. ölüm haberi uzerine hillary nin kahkahasi hala midemizi bulandırır.

her zaman soyledigimiz ve duyugumuz bir söz var:

*"eski dosttan dusman
eski dusmandan da dost olmaz".*

bu nerden geldi aklıma?

soylemistim size: gecelerde bir gece rus tv sinde özel canlı kaddafi programını izlemiştik. ekrana yansıyanlar sanki kendi ailelerinden birisi katledilmisti. çünkü o nun ekmeğini yemisler, dostlugunu paylasmislardı.

sovyetler cokunce kaddafi batıya yoneldi. sovyetlere sırtını cevirmede ama eski alıs-veris ve samimiyet yoktu artık. muammer gitti berloskoniye, sarkoziye ve tony blair e buyuk

paralar verdi, onların "arkadaşlığını, dostlugunu" satın aldı sandı. berloskoni kaddafinin elini optu, kaddafi berloskoninin cıbıldak hurilerine büyük para bahsisleriyle birer tane de kuran hediye edip onları islama davet etti (sakacıydı kaddafi, baskalarını guldurmekten ve kafalarını karıstırmaktan hoslanırdı, kendi memleketinde dine uzak dururken avrupada muslumanlık dagıtırdı), sarkozi ye cadirini istediği parka hem de büyük bir devlet sarayının onune diktirtmisti. elbet bu 3 lü hakkında cok seyler de biliyordu. Libyada olaylar baslayınca ve nato vasıtası ile indirek amerika ufukda gorununce kaddafi avrupalı 3 "dost" unun kendisine sahip cıkacagını sandı. gorduki eski dusman dost olmazmıs. kendisi uzerine ucakları gonderen ilk kisiler bu 3 lü avrupalılardı. Sirte de de onların ucakları kendisini vurdu. bizimkisi de "Nato nun Libya da ne işi var ?" dedikten bir gün sonra, amerika abisinden gelen direktif doğrultusunda fikir değiştirip bizim uçakları Libyayı bombalamaya göndermiştir.. Etrafta Kaddafi nin o günlerde Ankaraya yazdığı bir mektup dolaşıyor. Gerçekmi ben bilemem, ama içeriği gayet de yerinde ve uygun! Şunu unutmayalım, Kıbrıs çıkartmamızda bizi destekleyen ve uçak yakıtı gönderen tek kişi Kaddafi dir. Ben de ondan on bir bin dolar kadar para kazanmıştım, ama alnımın teriyle.. Benim varsa hakkım ona helal olsun.

ne imis bir defa daha:

eski dosttan dusman

eski dusmandan da dost olmazmıs.

işde bahsi geçen kaddafi yazilari:

1. fatih altaylı: Kaddafi ye Üzüldüm

(aşağıdaki o günkü yazının bitiminde 22.10.2011 tarihli yazıya bakınız)

<http://www.yazaroku.com/fguncel/fatih-altayli/23-10-2011/sanaticilar/392601/.aspx>

2. Selahittin Duman: Ölümünden öte köy mü vardı ya Muammer?

(aşağıdaki o günkü yazının bitiminde 22.10.2011 tarihli yazıya bakınız)

<http://www.yazaroku.com/fyasam-magazin/selahattin-duman/23-10-2011/protokol-icin-cennete-vipten-giris-mi-var/392536/.aspx>